

Henrik Wigh-Poulsens prædiken pinsedag

Taler

Henrik Wigh-Poulsen
Biskop

Dato

31. maj 2020

Sted

Dybkær Kirke

Omstændigheder

Prædikentekster

Apostlenes Gerninger kapitel 2, vers 1-11
Johannesevangeliet kapitel 14, vers 15-21

Salmer

I al sin glans nu stråler solen
Ånd over ånder, kom ned fra det høje
Apostlene sad i Jerusalem
Morgenens skyer
Kærligheds og sandheds Ånd (altergangssalme)
Du, som går ud fra den levende Gud

1 Ti år er ingen alder for en kirke, men hjerteligt tillykke med den, kære menighed. Hjerteligt tillykke med jeres kirke, med Dybkær kirke. Og hjerteligt tillykke til os **alle** sammen, fordi vi nu igen kan komme i **den** og alle de andre kirker.

5 Og hvor er det på enhver måde passende, at fejre alt det på en pinsedag, dagen hvor de allerførste kristne menigheder samledes, og hvor det de måske frygtede kunne være en afslutning viste sig at blive en ny begyndelse. Længe havde de siddet hver for sig, langt fra hinanden, rundt omkring i mellemøstlige provinser, men nu, hvor de forsamlede, gik der en præs op for dem. Forståelsesbarrierer
10 blev nedbrudt. De talte med hinanden, og forstod ting, de ikke havde forstået før.

Så det skal det handle om i dag pinsedag: Om at samles, om at være **sammen** som en menighed, om hvad der **sker** med os, når vi er sammen som en
15 menighed, og hvad det har med Guds Helligånd, at gøre. Men først en beretning fra det virkelige liv.

For nogle uger siden stod der lige pludselig nogle aftaler i min kalender, der involverede møder med rigtige levende mennesker! Det var nærmest
20 grænseoverskridende. Efter gennem den sidste halvanden måneds tid at have opholdt mig på bispekontoret alene med stiftskontorchefen og en endeløs række af Skype-møder, skulle jeg nu ud af huset, ud til en af stiftets mange sognegårde,

ind i et lokale med en flok ventende mennesker, håndsprit, en banan og en
25 flaske vand til hver samt masser af afstand imellem stolene.

Efter at have overstået den akavede omgang erstatningshilsner med fødder og
albuer eller nik og hånden på hjertet, og efter at vi lige skulle vende os til at sidde
og råbe til hinanden, var vi hurtigt tilbage i rutinen. Det blev til er nogle gode
30 møder, som vi kender dem fra folkekirken, med masser af meningsudvekslinger
og beslutninger og veloplagte og engagerede deltagere.

Så ud over en vis mathed oven på den uvante sociale kraftudfoldelse, der følte
jeg **også**, da jeg kørte tilbage til bispegården, en vældig tilfredshed. Jeg var
35 opløftet, ja, glad i låget ligefrem. For hvor **var** det godt at være sammen med
andre mennesker igen. Det var godt at kunne se hinanden på andet end en
skærm. Det er godt at forsamles og fornemme, hvor vi havde hinanden, og høre
hinanden og sige hinanden imod og give hinanden ret og, ikke mindst var det
godt at kunne le sammen. Sådan som man nu gør det ude i den virkelige
40 virkelighed.

Jeg tænker, at det blandt flere ting handler om, at vi, når vi er sammen, også
kalder på hinanden. For lige meget hvor meget du også har nydt at gå lidt rundt
for dig selv, måske sammen med de allernærmeste, så er det at være sammen med
45 de andre, også en måde du bliver kaldt på. Du bliver kaldt på, fordi der er brug
for dig. Fordi nogen har brug for dig. Ligesom du kalder på nogen, fordi du har
brug for dem.

Den sidste tid, hvor vi har gået rundt hver for sig, har vi måske også gået lidt for
50 meget rundt i vores egne små cirkler og har spekuleret og været ængstelige og
bekymrede. Måske har vi, som mange har gjort det her under Coronakrisen,
sovet dårligt om natten, fordi hverdagens rutiner gik lidt i smadder og vi hver
især blev overladt lidt for meget til vores eget selskab. Men så opleves det at være
sammen med andre, og blive kaldt på af andre, også som at blive kaldt ud af sit
55 eget nogle gange lidt for lille univers eller sine egne lidt for små cirkler.

For når du kaldes på af andre, kaldes du også ud af dig selv. Og at blive kaldt ud
af sig selv er faktisk noget af det allervigtigste et menneske kan erfare. Kun på
den måde lærer du, at verden og livet er større, end du nogle gange går og bilder
60 dig selv og andre ind. Du overlades ikke til dit eget tungsind, din selvfortabelse,
din vrede, eller hvad det nu kan være. Du skubbes, puffes til af andre, og

pludselig forstår du, indser du, mere end du gjorde før.

65 Vi har lært meget i den her COVID-19 tid. Vi har gjort os mange vigtige erfaringer. Også i folkekirken. Vi har lært os alle mulige måder at bringe budskabet vi bygger på ud af huset hjem til dem, der sidder derhjemme for sig selv.

70 Men ikke desto mindre er den erfaring der **nu** for alvor sætter sig igennem, at lige meget hvad, så kan vi aldrig undvære, også at være sammen. At være en del af et fællesskab - et fællesskab vi kan se, føle, mærke, høre, erfare - kan vi ikke undvære. Om det så er vores familie, vores venner, vores arbejdsplads, eller vores menighed. Og det er jo den her menighed, den kristne menighed, kirkens
75 menighed, vi skal tale lidt om i dag på jeres og vores alles kirkes store fødselsdag.

I Bibelens skabelsesberetning står der, at det ikke er godt for mennesket at være alene. Og Jesus sagde, at hvor blot to eller tre er forsamlede i hans navn, der er han midt i blandt dem. Han havde altid en kreds af følgere omkring sig. Han
80 talte til store folkemængder, hvor de stod og kunne se og mærke og lugte hinanden, rige og fattige, syge og raske, små og store. For det han sagde handlede om dem og Gud. Gud og dem. Eller hvordan deres møde med hinanden også spejlede deres møde med Gud.

85 For Jesus hang det med Gud og de andre, vores medmennesker, sammen. Den vej han viste var ikke gennem ophøjet spekulativ ensomhed, men den vej vi går **sammen** med **andre** mennesker. Ved at tjene dem tjener vi Gud. For i Jesus hører vi sammen: Ham, Gud, os. Som Jesus siger i dagens tekst: ”Jeg er i min fader, og I er i mig og jeg i jer”.

90 Så da Jesus ikke længere var fysisk iblandt dem, der fulgte ham, fandt de **sammen** og mindedes ham, og hvad han havde sagt og gjort, **sammen**. Og når de gjorde det skete, der noget med dem. Det jeg sagde før med, at vi når vi er sammen, kalder på hinanden og kalder hinanden ud gjaldt i den grad for dem.
95 De kunne måske føle sig alene og isolerede. De kunne miste modet og være bange. Men så vendte modet og håbet og trøsten tilbage. De forstod hinanden og talte med hinanden og holdt måltid med hinanden, som det sidste Jesus havde holdt med dem, og det de troede var død fortid blev pludselig til levende nutid.

100

Det er, hvad pinseberetningen handler om. Og det er, hvad **vi** kan opleve, når **vi** går til gudstjeneste, i vores menighed, også her i Dybkær kirke, at de gamle ord bliver **levende**, forstået på den måde, at de bliver til **nutid** for **os**, når vi er
105 sammen her i menigheden, når vi synger sammen, når vi lytter sammen, når vi beder sammen, og vi går styrkede herfra, hjem til hvert vores, måske trøstede, måske gladere, måske med mere mod på det hele.

Og når det sker, så er det ånden, der er på færde, Guds ånd, Helligånden,
110 Sandhedens Ånd. Det er den der lever og liver os op og virker i vores menighed og gør os til Guds nye folk, hans nye Israel. Og for lige at knytte an til en hed debat, der føres for tiden, så menes der med Israel ikke landet eller nationen Israel, men dem der hører Gud til, og det gør vi alle gennem Kristus. Historien, fortællingen om Gud og hans folk hører ikke bare en fjern fortid og en gammel
115 geografi til. Den er levende her og nu, hos os, også her i Dybkær kirke og menighed, når vi hører hans ord, og det går os til hjerte og virker i os, rører ved os.

I fortællingen fra Apostlenes Gerninger om de forsamlede disciple i Jerusalem,
120 hører vi, at de der kom så forskellige steder fra og talte forskellige sprog, pludselig forstod hinanden. Jeg tror vi skal forstå det derhen, at havde de gået rundt hver for sig, i hver deres lille gruppering, hver især med deres erindringer om Jesus, og hvad han havde gjort og sagt, hver især med deres forståelse af ham, og hvad han betød. Nu, hvor de så sad sammen, oplevede de at alle deres små
125 erindringer, forståelser og fortolkninger - man kan også sige deres forskellige billeder af Jesus - føjede sig sammen til et stort billede, og de forstod meget mere, end de gjorde før.

Det er jo også, hvad fællesskabet gør ved os. Det hjælper os til at forstå mere. Og
130 bedre. På den måde – og det er jo fantastisk at tænke på – bidrager vi jo alle med hver vores stemme, til menighedens store bygning. Også selvom vi er tunghøre, synger falsk, ikke kan følge med i præstens prædiken, eller ikke kender dem, der sidder ved siden af. Intet er for småt. Intet er for ubetydeligt. Vi bygger på den grund de allerførste kristne byggede. Ikke med så store mursten og så stærk en
135 mørtel som de gjorde. Men ved at komme her og være her og lytte, synge, bede, tale sammen, være sammen lægger vi også vores lille lag til.

Den kristne tro er jo ikke bare noget, der en gang for alle er lagt fast og nu ligger der fikst og færdigt, og som vi kan få på plads i nogle tykke bøger. Nej, den er

altid på vej, altid i vækst, sådan at hver ny generation kan tage imod og bygge med og bidrage. Så sandt som at Guds ånd er levende og virker.

145 Og der er jo så også, hvad salmen vi om lidt skal synge siger – salmen som Lisbeth Smedegaard digtede til jeres kirkes indvielsesdag pinsedag i 2010. Morgenens skyer, hedder den. Og her lyder det, at ”himmerigssproget”, som lød pinsedag, også lyder hos os her i kirken, her i menighedens fællesskab, ”så vi aldrig skal miste/troen på Kristus, som er, hvor vi er”, Kristus, som ikke går fra os, ”men blir til det sidste, /liv er kun evigt, hvor han er os nær”.

150

Og nogen bedre slutning på en prædiken kan man ikke ønske sig, fordi det jo handler om begyndelsen. Begyndelsen som Gud altid har til os. I dag, i morgen, og når vi engang ligger i vores grav.

155 Tillykke med de ti år! Det er jo ingen alder for en kirke.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

160

Amen.

Kirkebøn

165 Himmelske far, du som kaldte den gode verden frem og hver dag kalder os til at leve i den i kærlighed til dig og vores næste! Tak fordi du i din søn og din hellige Ånd kom til os for at vi også her i dag, her i Dybkær kirke, kan høre og synge om dig, og det du gjorde og stadig gør for os og med os.

170 Tak for vores kirke, vore menighed og vores fællesskaber, hvor vi fornemmer og hører, at vi ikke er dømt til ensomhed og fortabelse, men altid har en fremtid med dig, hos dig, i evighed. En morgen i maj hvor det grønnes.

175 Velsign og bevar vor Dronning, Margrethe den 2., Kronprins Frederik, Kronprinsesse Mary og hele det kongelige hus. Vær med regering, folketing og alle med magt, viden og myndighed. Lær dem og os forvalte det ansvar, som vi hver især er blevet givet. Hold os fri af indbyrdes strid og ufred og alt ondt. Styrk os alle i kampen mod det, der vil skille os fra dig og hinanden.

180

Vær med alle som forfølges og flygter og udstødes og holdes ude og borte eller bag lås og slå og lægges for had. Giv dem styrke til at bære deres lidelser og håb og mod til at komme videre. Gør forsoning og fremtid mulig. Trods alt.

185 Giv os styrke og vilje til at hjælpe og værne om vores næste. Giv os øjne at se vores næste med og vilje til at lindre vor næstes nød.

Vi beder for alle, der sørger og savner. Vær med dem, der sidder i mørkets og dødens skygge og vis os dit milde ansigt, når mørket lukker sig om os.

190

Lad os tage dine ord med os til dagen, der venter. Og lad os i ånden holde gudstjeneste med alle dem vi lige nu er adskilt fra.

Kilde

195 www.aarhusstift.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

200 Anden tekstrække, Pinsedag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/henrik-wigh-poulsens-praediken-pinsedag>

205

210

215